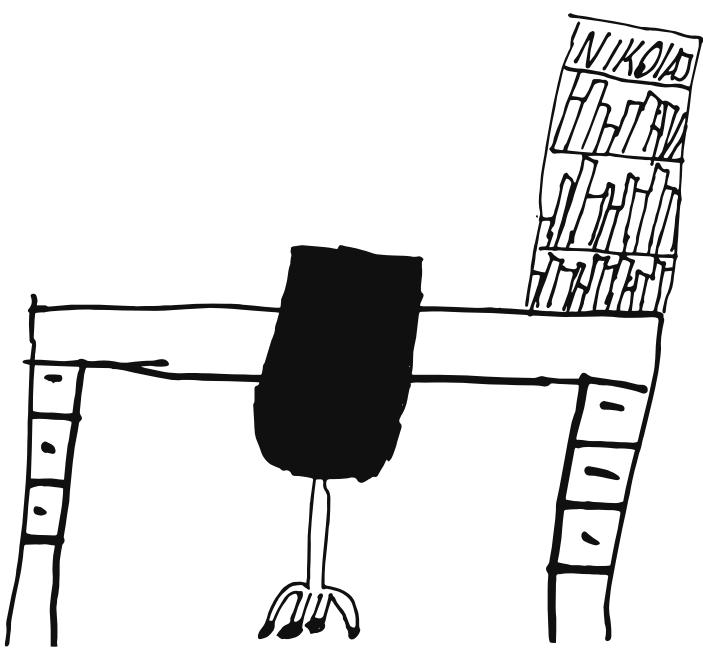

L'URKA
NOSČÁKOVÁ
a ŽIACI

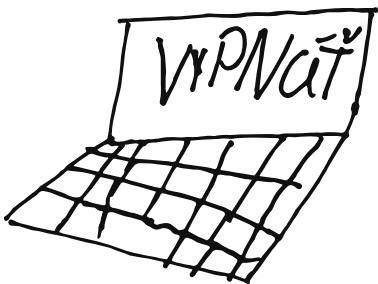
4·03

Tajomné svety

Kapitola 1

Pre počítač všetko

V ten deň sa Nikolaj rozhadol zahrať si novú hru. Zjavila sa vo virtuálnom priestore len pred pári hodinami, no už o nej čítal mnoho čudného.

„To je nenormálna hra! Nepúšťajte sa do nej! Všetci, ktorí to skúsili, niekde zmizli...“ alebo „Čudná hra, ktorá sa sama zjavu-

je a mizne, vyvoláva množstvo otázok. Kto je jej autorom? Prečo sa k nej nikto nepriznáva? A kam zmizlo tých pári hráčov, čo ju začali hrať?!“

Lepšie odporučenie ani nemohol dostať.

„Nech žije dobrodružstvo!“ pomyslel si a zapol počítač. Na obrazovke sa miesto jeho úvodnej plochy zjavilo toto:

„NOVÁ HRA: SIMULÁTOR SÔCH.

Fakt si trúfaš?!“

„To je super! Vie to sledovať myšlienky? Ako to robia? Jasné, že chcem pokračovať!“ – pomyslel si a nápis sa zmenil.

Popis: TÁTO HRA SA VOLÁ SIMULÁTOR SÔCH.

JE O SÚŤAŽI, KTO UROBÍ LEPŠIU SOCHU.

VYZERÁ JEDNODUCHO, NO NENECHAJ SA POMÝLIŤ.

SKUTOČNÁ HRA ZAČNE AŽ V OKAMIHU, KEĎ SOCHY
OŽIJÚ...

ZAČÍNAŠ S GULATÝMI KAMEŇMI.

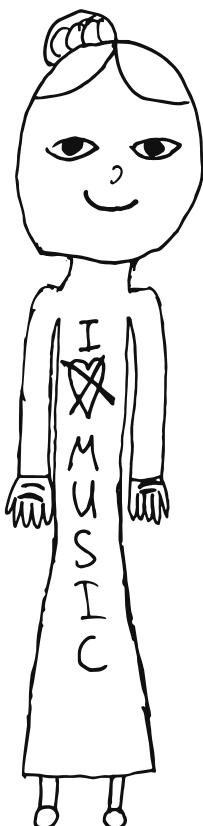
KEĎ VYHRÁŠ, TAK DOSTANEŠ PENIAZE, ABY SI SI MOHOL KÚPIŤ INÉ TVARY KAMEŇOV.

MUSÍ SA HRAŤ V MÓDE MULTIPLAYER.

JE TO JEDNA S NAJPOPULÁRNEJŠÍCH HIER NA SVETE.

Upozornenie!

Hra nie je dostupná pre jednotlivcov, musíte hrať s kamarátmi. Ak nemáte nikoho pri sebe, spojte sa s niekým z on-line zoznamu.

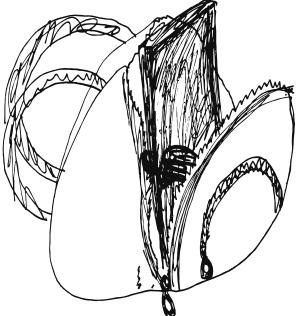

Zjavil sa tam krúžok s menom a obrázkom. Kordélia.

Nikolaj zaváhal. Predsa len, najradšej sa spoliehal sám na seba. Nikolaj je totiž chlapec, ktorý má rád lego. Má tiež rád premýšľanie, samotu a počítače. Užíval by si toho všetkého celé dni, ale mama mu to kazí. Nechápe, ako sa niekto môže dobre zabávať sám so sebou a tak ho stále posiela medzi deti. Možno, možno toto je možnosť, ako mame ukázať, že aj v počítačovom svete sa žijú ozajstné priateľstvá...

Nikolaj prekonal sám seba a klikol na krúžok.

V tom okamihu vbehla do izby mama. Okamžite mu to zakázala a povedala: „Chod’ von! Nechcem ťa doma vidieť!“ Mamu treba poslúchať. A tak Nikolaj dal počítač do rukсaku a prepašoval ho von.

Predtým ešte stihol tajne Kordélia napísalať (neverili by ste, aký skvelý vie byť v „písaní naslepo“). Mama stála nad ním a on nahodil výraz urazenej kamennej sochy (toto keby videli, isto by som tú sochársku súťaž vyhral – myslieť si), zatiaľčo jeho prsty na klávesnici pod stolom tukali: „Kordélia, stretneme sa v lese! Mama mi zatrhlala hru, tak beriem ntb a padám. (súradnice)“.

„Ak tá dievčina za niečo stojí, pochopí to a príde.“ Do jeho rozmyšľania vpadol matkin hnev:

„Mazaj von! Hra na mŕtveho chrobáka na mňa neplatí!“

„Ááááno, mami...“ zatiahol Nikolaj a nahodil zúfalý výraz.

„Zabalíš mi, prosím, flášku vody? Je tam teplo...“

„Tak sa mi to páči,“ usmiala sa mama a vybrala sa do kuchyne. Nikolaj rýchlo schmatol batoh so vsadenou priehradkou na ntb, šuchol ho tam, prihodil mikinu a už aj si bral od mamy flášu, obohatenú o celý piknikový kôš (no dobre, preháňam, ale viete – mamy!).

„Ahóóóóój!“ zakričal ešte a už sa aj strácal na okraji lesnej cesty.

Zatial' sa Kordélia doma uškŕňala nad jeho správou.

„Ok, našla som niekoho, kto mi pomôže rozlúsknuť tajomstvo tej hry, keď už je to nastavené tak, že nemôžem sama. Lenže je to cvok – ako chce hrať on-line hru v lese? Možno má pripojenie, ktoré mne naši nie a nie dovolí... Kam to vlastne idem?“ hovorila si v duchu Kordélia, ktorá bola Nikolajovi veľmi podobná, hoci o tom ešte nevedela. Zbalila si batoh, nahodila súradnice do mobilu a vykročila.

„Toto je fakt vtipné – celý život sa doňahujem s Kristínou, že les je nuda a teraz som na ceste doň. To mi neuverí...“ premýšľala cestou.

Kristínka je Kordéliino dvojča. Rozumejú si napriek tomu, že sú celkom rozdielne – zatiaľko Kordélia je doma vo svete počítačov a hier, Kristínka ho považuje za nereálny – vraví, že sa v ňom nedajú zažívať ozajstné dobrodružstvá. Ako sa len mylí... Ale inak je celkom fajn, je to super sestra, aj keď jej je svet počítačov celkom cudzí. Ona je doma v prírode.

„Teraz by sa mi fakt zišla...“ pomyslela si Kordélia, keď vstupovala do lesa. Vône, šuchot listov, vietor v korunách

stromov – to všetko ju mylilo a trochu desilo, takže nako niec sa sústredila radšej na to, čo pozná – na mobil. Svoju cestu sledovala v ňom – pohybovala sa tak omnoho lepšie, ako by kráčala pozerajúc sa dookola. Cítila sa ako vo virtuálnej hre.

Nikolaj bol na tom podobne. Vybral sa do lesa. Stúpal a stúpal do hory. Na displeji sa mu zjavila približujúca sa bodka. A ešte pári záhadných bytostí. Strom, ktorý akoby bol z nejakej hry, lenže keď sa naň pozrel, vyzeral ako celkom obyčajný. Pod jeho ko reňmi Nikolajov displej ukazoval niečo ako... ochrancov? Vojáčikov? Než to stihol pre skúmať, bodka bola celkom blízko. Stretol sa s Kordéliou.

Takmer na seba nepozreli, len kráčali ďalej a rozprávali sa o novej hre.

„Aha, naskočila mi jedna čiarka signálu!“ zvýskla zrazu od radosť Kordélia.

„Ukáž! To nie je možné... Počkaj, aj ja už mám... dve!!! Odkial to ide?“ začali pátrat. Kráčali, až vošli do jaskyne. Nikolaj vybral počítač. Prekvapil sa, keď zistil že je tu naozaj extra silná wifina.

„Nechápem!“ vydýchol nadšene a začal hrať hru. Kordélia bola v nej tiež – čo sa týka hrania, bola naozaj rýchla.

Nikolaj bol taký expresný pri vyberaní notebooku, že zabudol zavrieť ruksak. A do ruksaka vliezol myšiak Drobík.

Nikolaj s Kordéliou boli zaujatí hrou a nevšimli si to. (Myš Drobík je veľmi malá myš. Má veľmi ostré pazúriky. Veľmi dobre vie kopať tunely. Vie rýchlo behať. Dokáže liezť po stromoch. Vie ťa pokúsať do krvi a dokonca aj tak, že zomrieš. Ale nerobí to často, len keď je ohrozená.)

Hra tých dvoch pohltila. Išlo im to. Raz vyhral Nikolaj. Raz vyhrala Kordélia. Získali spolu toľko bodov, že mohli začať nakupovať. Hrali 2 hodiny a nik si nevšimol Drobíka, ktorý im takmer všetko zjedol. Obaja boli hladní. Pozreli do ruksaku.

Bol tam len myšiak Drobík, ktorý jedol posledný orech. Kordélia zvrieskla. „ÁÁÁÁÁ Á-t-t-o j-j-e m-m-y-š!“

Drobík sa zlakol a vybehol z ruksaku von do tmy.
„Č-č-o t-t-u r-r-obí t-t-á m-m-y-š!“

„Ja neviem...“ povedal Nikolaj. No hned' mu bolo jasné, že všetko jedlo je fuč. A tak išiel s appkou v mobile nazbierať jedlo z lesa.

Našiel tam jahody a čerešne. Zobral aj Kordélii.

Ked' prišiel, Kordélia kukala Youtube. Veľmi sa potešila z toho, čo jej Nikolaj doniesol. Zobrala si plnú hrst a napchala si ústa. Vyzerala ako škrečok.

Drobík na to pozeral spoza kameňa a hoci pôvodne rozmyšľal, že tú vreštiacu príšeru uhryzne, teraz sa mu zdala celkom sympathetická. Vyzerala, akoby bola z rodu hlodavcov. „Asi vrešťala od hladu, to sa dá pochopiť,“ pomyslel si Drobík a spokojne sa schúlil do klbôčka.

Kordélia s Nikolajom medzitým objavili super stratégiu ako vyhrávať, a tak nevedeli prestať. Hrali a hrali. Dokonca im ani nepríšlo čudné, že ich batérie sa nevybíjajú... Cítili sa ako v nebi. Mamy si mysleli, že sú vonku. A oni zatiaľ boli – kde vlastne? Na mieste, ktoré pre nich bolo ako raj.

Na mieste, kde sa batérie nevybíjajú a pripojenie je extra rýchle. Na mieste, kde nie sú žiadni dospelí, ktorí by im vraveli, čo majú robiť. Kde nie je nik, kto by im vravel, že sú závisláci a že by mali radšej to alebo hento... Na mieste, kde mohli hrať a premýšľať a hrať a... Všetko okolo nich prestalo existovať.

Ani si nevšimli, že malé skaly okolo nich ožili a v ich blízkosti vzniká galéria sôch, ktoré skladajú spolu v hre. Pomaly, ale isto ich obkolesovalo stále viac sôch. Blikali z tmy jaskyne čudnými očami.

Kapitola 2

prechádzka

„Podľme na výlet!“ vyhŕkla zo seba Kristína. Zatiaľ čo jej sestra sa rozhodla objavovať tajomstvá akejsi novej počítáčovej hry a zavrela sa už bohviecky do samoty svojej izby, ona mala izbu plnú priateľiek.

Akoby ani neboli dvojčatá – akoby boli každá z iného sveta. Alebo – možno sa jeden svet rozdelil na dve časti a každá dostala z neho jednu.

„Vlastne je dobre, že sa tak dopĺňame...“ pomyslela si Kristína, zatiaľ čo dievčatá v jej izbe nadšene zapišťali.

„Dobre. Podľme! Ozajstný svet čaká práve nás!“ odvetili Eli a Henna. A tak sa vybrali na prechádzku. Vykročili rovno do lesa. Milovali to tam – každá z nich rozumela niečomu inému. Robili si navzájom sprievodkyne a vždy zažili niečo... Niečo. Krásne, zaujímavé, ozajstné. Ani si nevšimli, ako vošli do lesa. Zrazu zbadali vyhliadkovú skalu. „Podte, porozprávam vám príbeh, čo tu bolo. Sadníme si sem. Presne táto skala mi hovorí, že dávno pred naším letopočtom tu bolo more. Chcete počuť, čo hovorí?“ spýtala sa Eli. „Jasné, ved' toto je lepšie ako knihy alebo škola! Povedz, čo hovorí?“

Eli si sadla, dievčatá okolo nej. Priložila ucho k skale a začala rozprávať:

„Tak teda – kedysi dávno – pre ľudí dávno, pre skalu je to ako okamih, viete, život skaly je oproti ľudskému úúúúplne spooooomaaaaleeenýýýýýý – tu bolo more.

Vlny mi hladkali celý povrch. A hore nadó mnou plávali maličké dinosauríky... Potom neskôr aj obrovitánske medúzy a jedna z nich sa vyplavila na tento kameň, presne sem, kde práve teraz sedíte... More odišlo a mne ho pripomínajú len mušle, z ktorých som.“

„Wow, to je úžasné!!!“ prerusili jej rozprávanie Henna a Kristína.

„Nedvedela som, že aj kamene môžu rozprávať svoje príbehy. Myslela som, že...“ Kristína sa zamyslela, ako to povedať, aby tú skalu neurazila. „Neurazila? Ved' ja o nej uvažujem ako o živej bytosti...“ zasekla sa vo svojom premýšľaní. No nahlas povedala iba:

„Som zvyknutá počúvať príbehy rastlín. Kvetov, stromov a kríkov. No ešte nikdy som nepočula rozprávať kameň. Je to také neuveriteľné!“ vzdychla Kristína, ktorá mala dar rozumieť reči rastlín.

„Vidíš, ja zase nepočujem rastliny. Zato rozprávanie hôr a skál... to sú príbehy od začiatku stvorenia Zeme,“ usmiala sa Eli.

„Veru. Žiaden strom tu na svete nie je tak...“ Kristína sa zasekla uprostred vety. Začula totiž nesúhlasný šepot okolitých stromov.

„Alebo je?“ položila svoju otázku do vetra. Ten sa s ňou chvíľu hral a Kristína vyzerala tajomne – prekvapene. Oči sa jej rozširovali od údivu a vrtela hlavou zo strany na stranu, akoby nemohla uveriť, čo počuje.

„Čo sa deje? Čo vravia?“ spýtala sa jej Henna, zatiaľčo Eli rýchlo pritisla ucho ku skale.

„Stromy vravia, že tu, blízko, žije jeden strom, ktorý je na svete rovnako dlho ako tá skala. Vraj je tu od počiatku sveta...“ zašeplala neveriacky Kristína.

„Skala vraví to isté!“ potvrdila Eli. „Vraj tu tak dávno, ako vznikol svet, stál strom.“

„Ten strom bol materský strom – viete, to je taký, ktorý je pod zemou cez micéliá spojený s celým lesným

O autoroch a ich práci:

Autormi tejto knihy sú deti zo 4B CZŠ Narnia Bratislava. Začali ju písat ešte kým boli tretiaci v šk.r.2016/2017. Bol to zaujímavý proces tvorenia, spolupráce, prepájania postáv a ich svetov, o ktorom vieme povedať v skratke asi toľkoto:

„Žili sme spolu s hrdinami knihy takmer rok každý jeden deň. Prežili sme spolu všetky príbehy. Rozprávali sa, čo by sa mohlo stať, čo sa stať má... Rozhodovali sme sa spolu o ich osudoch a bolo to ľahké rozhodovanie- ved' ako máte rozhodovať o niekom, kto je už vašim osobným priateľom? Občas si naše postavy robili, čo chceli a my sme s údivom sledovali, čo sa deje. A občas, občas sme sa museli stať hrdinami, aby oni mohli zažiť tie správne veci- museli sme sa dohodnúť a hľadať im cesty, po ktorých sa nám oplatí vykročiť spolu s nimi. To sa nám nakoniec podarilo. Ked' sa nás grafička Mikina pýtala, o čom je naša kniha – nech to poviem jedným slovom, odzneli slová : spolupráca, priateľstvo, dobrodružstvo, porozumenie, počúvanie, múdrost. Veríme, že to všetko v nej objavíte tak, ako sme to pri jej písaní objavovali a zažívali my.“

Júlia Bálintová

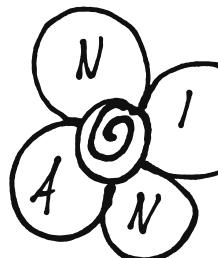
Mám 10 rokov a veľmi rada čítam. Nikdy by som si nemyslela, že my ako 4B dokážeme napísat a vydať knihu. Vždy ma bavilo vymýšľať príbehy. Veľmi som sa tešila, že ju ideme vydať. Moja postava (vymyslela som ju spolu so spolužiačkou) sa volá Viana. Vybrala som si ju preto,

lebo ako ja má veľmi rada zvieratá a rozumie ich reči.
Ja však zvieracej reči nerozumiem, ale mám doma
jedného psa a kocúra. Niekedy dokážem vycítiť, ako
sa cítia.

Ninka Sojková

Ahoj, Volám sa Ninka. Mám rada šport a čítanie.
Mám 10 rokov. Mám postavu, ktorá sa volá Eli –
Elizabeth. Nakreslila som niektoré obrázky, ktoré
sú v tejto knihe. Mám rada svoje kamarátky.

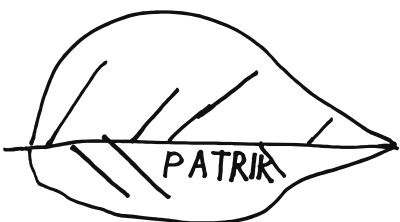
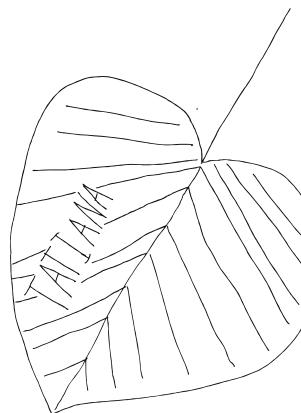

Maxík Knut

Mám 10 rokov. Mám rád vedu a bláznenie a veľa ďalšieho podobného. V knihe nemám hrdinu, ale ilustroval som ju.

Tatiana Dziaková

Ja som Tatiana a mám 9 rokov. Som blázničná, ale aj dosť hanblivá. Som zo školy CZŠ Narnia a naša trieda vydala túto knihu, keď sme boli štvrtáci. Venujem sa krúžkom – klavír, kone a plávanie. Moja postava v tejto knihe je mačička Mimi. Je to preto, lebo mám rada ryšavé mačičky a Mimi je ryšavá. Tak toto som ja a moja postava.

Patrik Poltársky

Mám 10 rokov. Veľmi rád čítam knihy. V Tajomných svetoch mám postavu Jalana - Nalaja. Je to hrdina, ktorý sa vie meniť podľa sveta, v ktorom práve je. Som veľmi rád, že sme mohli

písat knihu. Písanie a tvorenie príbehov ma baví.

Nelly Knauerová

Mam 10 rokov tancujem a veľmi mám rada plávanie.
Moja postava sa vola Henna vie sa rozprávať z prírody
Henna ma 16 rokov.

Ilustrovala som do knihy aj písala

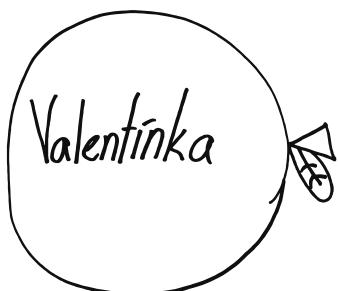
Lea Lea

Lea Kocúrová

Mám 10 rokov, hrám na klavíri.
V knihe mám postavu ktorá sa volá
Elizabeth jej prezývka je Eli. Mám
rada šport. Veľmi sa mi páči naša
kniha.

Valentína Šatánková

Mám rada tenis a rada sa hrám s kamarátmi.

Moja postava je Kristína
a má dvojčicku Kordéliu. Kris-
tína má rada prírodu. Túto
postavu som vymyslela zo
spolužiačkou Izabelou. Ked'
sme písali knihu bola to zá-
bava ale aj námaha. Dúfam
že sa vám bude páčiť.

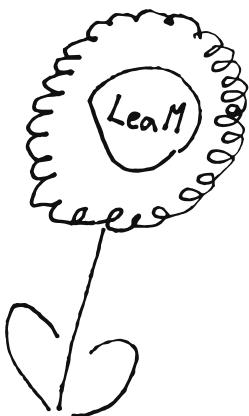
Linda Bazálíková

Mám 9 rokov a mám rada zvieratká. Doma mám svojho psa. Ja a Julinka máme 1 postavu a postava sa volá

Viana. Je to zverolekárka a má rada zvieratká. Vymysleli sme si ju preto lebo ja aj Julka máme radi zvieratká. Na začiatku 3. ročníka sme mali písat iba knihu a nemuseli sme ju vydávať. Ale ked' sme ju začali písat tak nás to veľmi bavilo. Rozhodli sme sa ju vydať. No ale ešte v 3. ročníku sme

ju ešte nemali dopísanú. Ale po prázdninách sme začali písať viac (no ale niektorí už písali cez prázdiny). No vydať knihu nebolo ľahké. Zistili sme že Šimonov tato je režisér, takže v jeden deň prišiel do školy a natočil nás (samozrejme iba tých, ktorí chceli). Potom sme to dali na YouTube a Start Lab (aby nám prispeli ľudia peniazmi a mohli vydať knihu). A vyzbierali sme nad naším rozpočtom. PODARILO SA TO!!!

Lea Mrázová

Má 10 rokov.

Má rada kreslenie tvorenie a všetko zábavné najradšej má písanie kníh. Je troška bláznivá. Ale nadovšetko má rada gymnastiku. Zo všetkého má ltku.

Meno postavy: chrobáčica Peris

Vek: 5 rokov

Rada pomáha a rada sa zapája do hier. Je spoločenská. Je posledná svojho družu. Vôbec si nepamäta na svojich rodičov. Má rada ľudí.

Izabela Begánová

Mám 10 rokov a moja postava sa volá Kordélia.

Nesprávam sa tak ako Kordélia ale mnne sa moja postava páči. Robím karate, plávanie a učím sa nemčinu.

Kordélia má dvojča a volá sa Kristína. Moja spolužiačka Valentína a ja pracujeme na dvojčatách. Mám rada kamarátky, spolužiakov a spoločenské hry. Som spoločenská a chcem, aby sa vám táto knižka páčila.

Šimon Homolka

V čase, ked' sme dopísali knihu, mám 9 rokov. Mám rád šport. V knihe mám postavu medzi zvieratkami, ktoré vedia rozprávať a sú múdre, priateľské a majú aj iné schopnosti.

V ozajstnom živote milujem to, čo je aj v knihe – ked' sa rešpektujeme navzájom.

Maximilián Tóth

Mám 9 rokov a hrám futbal. Som športovec. Do knihy som napísal pár malých nápadov a aj som ju ilustroval. V skutočnosti rád kreslím, ale nerád písem.

Samuel Pokorný

Mám rád kreslenie. V knihe som s priateľmi trochu vymýšľal, čo sa bude diať, ale najviac zo všetkého som ilustroval. Všetko si viem hned predstaviť a rád to kreslím - preto som si vybral ilustrovanie.

Lea Kertesová

Mám 10 rokov, rada kreslím, písem a som hravá a mám veľa kamarátov. Moja trieda je super a máme skvelú učiteľku. V knihe mám hrdinku medzi superhrdinkami – bavilo nás vymýšľať, čo všetko môže so svojimi priateľmi zažiť.

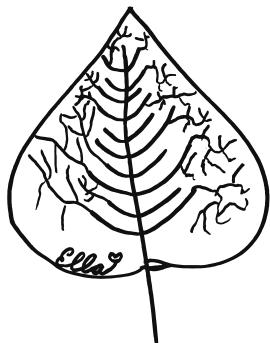

Maroš Marton

Mám 9 rokov a som športovec. Spolu s nejakými spolužiakmi som napísal kapitolu 5 – Tajomstvo jaskyne. Moja postava v knihe nie je, lebo som ju zrušil a nechcel som ju tam mať.

Ella Mauldin

Tak ja som sa pridala až keď už skoro celá kniha bola hotová – prišla som totiž do Narnie až vo štvrtom ročníku a kamaráti ju písali od tretej triedy. Takže ja som už len ilustrovala a bolo to celkom dobré. Páči sa mi, že v knihe je veľa zážitkov a úcty. Ja tam nemám žiadnu postavu, ale stretla som v nej naozaj veľa postáv, ktoré sa stretnúť oplatí. Mám 10 rokov.

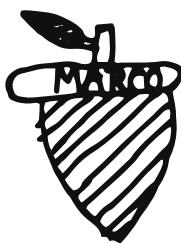
Lili Uher

Som Liliana zo 4B. Mám 9 rokov a rada vymýšľam, kreslím, píšem a tvorím. Som rada, že sme napísali knihu – je super!

Ema Vosejpková

Mám 10 rokov, rada tvorím, kreslím, fotím a tak tiež milujem zvieratá a prírodu. Rada sa hrám s malými deťmi, a to bábätkami a deťmi pod 6 rokov (ale nemám problém sa hrať s deťmi s vyšším vekom). Ku knihe som sa pridala až pri konci, so svojimi priateľkami. Moja postava sa v knihe ukazuje veľmi málo, ale napriek tomu tam je. Vybraťa som si ju, lebo je veľmi nápomocná a čestná. Jej meno je lienka Kokoska.

Laura Leščišinová

Mám 10 rokov a rada tvorím a kreslím.
Mám rada zvieratá. Písanie a ilustrovanie do knihy bolo veľmi zábavné.

Marco Päťoprstý

Volám sa Marco a mám 9 rokov. Som súčasťou tejto knihy. Ked' ju moji spolužiaci začali písat, bol som práve na ceste v Číne. Potom som sa vrátil a nevedel som, ako sa pridať. No nakoniec, ked' sa písali posledné kapitoly, tvoril som ich spolu s kamarátmi – lebo bolo zaujímavé byť súčasťou príbehu.

Beni Boros

Volám sa Beni a mám 10 rokov. Do knihy som robil ilustrácie, no mám tam aj dve postavy. Vytvoril som Stromonanta a Trevenantriov. Sú to trochu záhadné postavy, no majú svoj význam. Sprevádzajú postavy od začiatku až do konca.

Emil Slimák

Mám 10 rokov a naozaj rád čítam knihy. Baví ma tvoriť príbehy a komixy. V knihe som napísal spolu viacero kapitol, pretože to bolo skvelé dobrodružstvo

